

Forsamling som en bestemt Person og sætte den i Klasse med Kongen eller kongelige Personer. Den lovgivende Forsamling udgjør ikke nogen saadan levende pphvisst Personlighed, og den staaer desuden i et andet Forhold til Folket i det Hele. Personer af Kongehuset og navnlig Kongen er uansvarlig ligeoverfor Folket, hvorfor der ganske vist ikke kan tilstedes nogen Kritik over ham, hans Person eller hans Handlinger; som Hovedet for Statsforfatningen skyldes der ham en kvalificeret Ærbødighed, men den lovgivende Forsamling er ikke saaledes uansvarlig ligeoverfor Folket. Man kan derfor heller ikke her udelukke Kritik, og at sætte altfor snevre Grændser for denne, turde være en betænkelig Sag i selve den lovgivende Forsamlings Interesse. Jeg troer ikke, at Nogen vil indføre den engelske Regel om Underhusets Magt til at kalde Fornærmeren for sine Skranker, hvor den ikke alt er indført; det er en yderst farlig Ret, og det er et stort Held for England, at den ikke misbruges mere, end det nu skeer; i tidligere Tider har den været misbrugt i en overordentlig Grad. De Sammenligninger, som ere blevne anstillede med andre Corporationer, Embedsmænd osv., holde ikke Stik, thi i de Tilfælde, hvortil der er sigtet, er der Tale om personlige Angreb, hvorom der ikke kan være Tale her, da der i Udskiftet findes en Paragraph, som værnere om Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, og selvfølgelig ogsaa imod alle Attentater paa denne Frihed og Sikkerhed. — Ordet „sikker“, som under Nr. 73 er foreslaaet at skulle udgaae, troer jeg dog har sin berettigede Plads baade i Paragraphens første og andet Stykke. Man maa huske paa, at her er Tale om Noget, der ellers ikke er kendt i vor Lovgivning, nemlig om en Angiverpligt, som man ellers i høj Grad skyer at paalægge Private. Man har imidlertid ikke troet at kunne opgive det for visse Forbrydelsers Vedkommende; man har troet at burde paalægge de Private, at gjøre deres Yderste for at forhindre og søge opdaget Forbrydelse af en særegen Betydning,

men man maa dog ogsaa lægge Mærke til, at der ved Udøvelsen af en saadan Angiverpligt kan opstaae Ansvar for den, hvem en saadan Pligt paalægges. Derfor han kommer frem med Sigtelser mod andre Personer for saadanne grove paatænkte eller udførte Forbrydelse, som ikke siden kunne gjøres sandshnlige eller bevises, vil han absolut paadrage sig et meget betydeligt Ansvar, og dette, troer jeg, er en Grund til ikke at gjøre denne Pligt skarpere for den, hvem den paalægges. Dernæst troer jeg ikke, at Ordet, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) meente, paa nogen Maade gjør Bestemmelsen betydningløs, thi det er en Selvfølge, at man ligesaa lidt bedømmer dette som noget andet Tilfælde efter den Vedkommendes egne simple Erklæring om, at han ansaar sin Kundskab for usikker. Domstolene ville naturligvis efter samtlige foreliggende Omstændigheder bedømme, om hans Kundskab kunde ansees for sikker. — Der er endnu et Par Paragrapher i dette Afsnit, til hvilke der af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) er stillet Ændringsforslag, som jeg, skjøndt han ikke har motiveret dem, ikke kan undlade at berøre, da jeg nu har Ordet. Der er først Forslaget under Nr. 74 til § 120, hvori det ærede Medlem foreslaaer at lade Ordene „under stærpende Omstændigheder“ udgaae. Denne Paragraph bestemmer, at den Dommer, som i sin Dommervirksomhed fordrer, modtager eller lader sig tilfuge Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberettiget, straffes med Embedsfortabelse, og under stærpende Omstændigheder tillige med Fængsel, ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller Forbedringshunsarbejde, og naar der her er gjort Forstjel mellem, at Forbrydelsen begaaes uden stærpende Omstændigheder eller med saadanne, ligger det deri, at den kan fremtræde under ganske forskellige Forhold. En Dommer kan saaledes have fordret, modtaget eller ladet sig tilfuge Gaver eller andre Fordele uden at lade sig paavirke i sin Be-